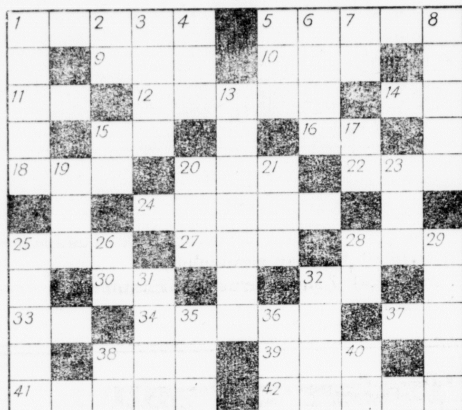

KROSSORDAGÁTA 2

(Virðislønir: 15 kr., »Fedgar á ferð«, 5 kr.)

NIÐUR:

1. detta
2. friður
3. hugalig
4. lókin
5. flógv
6. nerta
7. sum
8. fuglaljóð
13. fjall á Borðoy
15. skreiddi
17. í báti
19. turr
20. viður
21. ljóð
23. bíbl. navn
25. kostur
26. róp
28. búgv
29. fuglur
31. velta
32. tosa
35. saman-lopið
36. líkamslutur
38. í segli
40. skipastavir.

YVIR: 1. lita 5. røsk 9. mannsnavn 10. lasta 11. flenti 12. tunna 14. seks (rómartal) 15. ill 16. tveir eins 18. skip 20. skjól 22. í segli 24. rimar 25. mjørki 27. amboð 28. eldur 30. tóni 32. persónfornavn 33. sjúka 34. stilli 37. á rokningum 38. sjóð 39. ørg 41. vindsamt 42. aldi.

Navn:

Loysningar mugu verða bláðnum í hendi innan mánadagin 7. mai.

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:

TØRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:

TRONGISVAGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.

Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15

— Leygardag 11—14

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kríggstrygging .. telf. 372

Føroya Sjóvátrygging ... telf. 372

Føroya Brunatrygging .. telf. 372

Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -**Føroya Bjór**

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

FØROYA PILSNAR**EKTA MALTØL**

Citron sodavatn

Appelsin limonada

Hindber limonada

Jørðber limonada

Vanillie limonada

Appolinaris

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og fløskur aftur. **Sendið íómt góðs aftur!****EINAR WAAG** Klakksvik.**Hedin Brú: Fedgar á ferð. 7.**

fyri tí ókenda havinum, tí havið kundi eisini hava blakað frá sær tað, sum ræðuligt var, upp á strondina.

Kálvur turkar kaldaveittan av pannuni: »Pápin, finna vit nú eitt lík har niðri, hvat skulu vit so gera?«

»Bið Gud sleppa okkum frá tí, men skuldu vit verið soleiðis fyri, so máttu vit fingið tað niðanfrá og gjørt boð av tí.«

»Hövu tygum torað at nortið við lík, pápin, tað kann spökja.«

»Tað er ikki altíð, tú sleppur frá tí, tú ikki torir. — Men verri mundi verið at gingið frá tí og latið tað ligið hjálparleyst á strondini.«

»Hevði tað so spókti verri, pápin?«

»Ja, hvat heldur tú, um tað lá og fekk ikki kirkjugarð.«

Kálvur skalv, so tenninar ringlaðu og stúrsaði við lívið, hevði hann havt hugsað um hetta, at teir kanska funnu eitt lík, so skuldi hann ikki verið farin, at vera undirgingin av spökilssum, antin teir tóku líkið ella lótu tað liggja, tað var gresiligt. Hann kendi longu á sær, hvussu tað tusti aftan fyri hann.

Teir koma oman at briminum. Har var einki lík, og Kálvur erraðist upp, fann ein torustein: »Pápin, skal eg taka henda heim við?«

»Tað kann tú, men tað skuldi verið ein, faðir legði ein inn undir grundina, tá ið hann bygd.«

Hann skuldi taka hann við kortini, helt Kálvur, hann hevði oft hugsað um, at tað hevði verið gott at havt ein undir hövda, tá ið toran gekk, helt hann.

Teir finna nakrar brøsmur, ein reyðfisk og nakrar fjalastubbar. »Bara ikki spara at sanki saman, alt nyttar, heldur Ketil. So bera teir sær alt í eina kullu eystast í vikini, fara so vestur við, ganga vikina á enda, men finna einki líkinda træ. »Tað kann koma, ugga teir seg, »dagurin er langur. Og til einkis eru teir ikki komnir: fiskur og smásprek slóðast allastaðni, ein fugl skjóta teir sær eisni upp ímillum.

Einaferð, teir koma vestan ífrá, nú siggja teir ein mann eysturi við kulluna. Tá er tað Klávus, ið stendur og fyllir sær fiskin hjá teimum upp í leypin. Teir stúrsa við og stöðga.

Men tá ið Klávus sær teir, lær hann upp ímóti teimum og e, frýntligur: »Áh, tað eru tit, ið her eru. — Eg helt barastani, at fiskurin hjá tykkum lá so niðarlagani, brimið kundi farið — tað við honum. Hövdu tit tikið hondina í at lyft upp á meg, skuldi eg borið hann nokur fótaspør longri niðan.«

Ketil lær innantanna: »Skamm og last sum hann kann lofta sær, heldur fyri: »Nei, man tað fara at bila at hava fiskin liggjandi

her, eg hugsi ikki«. So tekur hann leypin og hvölvir fiskin aftur í kulluna.

»Nei, kanska, kanska«, lær Klávus. »Nú eru vit eisini triggir um at hava eyguni eftir honum. Eg havi nakrar fiskar eisini, sum eg kastaði upp í rúgvuna, tað er kanska beinast, eg koyri teir upp í aftur leypin. Hann fer aftur í rúgvuna.

»Nei, eg hugsi, tú fer at lata vera, Klávus, tað, sum her er, hugsi eg, vit fara at kanna okkum tile.

»Ja, nei, nei, tað var ikki soleiðis nettupp, at eg ætlaði at fara at taka, eg ætlaði . . . e, . . . e, men . . . e . . . hvat hevur gjørt her vesturi í morgun, er nakað líkinda sprek komið upp á land?«

»Nei, vit hava einki funnið uttan smásprek.«

Ája, ája, nei, tað er tað vant, vælsignað, einki plagar at duga, kann vera at leggja aftur at einum eldi soleiðis. Hevði Jesus hildið hondina yvir okkum, so vit komu aftur at húsun í øllum góðum, annað er einki at vænta av hesari ferðini, lukkan. — Ikki munu vera sonógvir dagarnir eftir nú, hugsi eg, tað liður móti síðstu tíð, tekn bæði í sól og mána. Og siggja tit ikki, hvussu himmalins slúsar upplátast og útgýta seg yvir denna jammerdal, og sjá: flodirnar skulu stiga yvir sínar breddar og havið skal uppsluka det ganska land. So fór Klávus.

Tá læði Ketil í kiki: »Nú var skúrsur á honum, hann misti bitan úr hálsinum.«

Men Kálvur var undarliga við. Hetta var fyrstu ferð, hann hevði sæð fólk stolið og var nipin, tí hann sá einki íllt henda Klávusi afturfyri, hann sortnaði ikki í holdinum, og Illimaður kom ikki og tók hann.

Næstu ferð teir sóu Klávus, kom hann við einum planki á økslini.

»Hann sláist honum til, sum heldið hongur upp í honum, óvunda feðgarnir. »Hatta var plankin, vit skuldu funnið.«

»Men hvaðani er plankin komin?« tosa teir viðari. »Vit hava rætt nú gingið vikina á enda, og útífyri fleyt hann ikki, tí so hövdu vit sæð hann líka væl sum Klávus. Teir hildu, tað mátti vera tað, at Klávus dugdi betur at leita enn teir. »Men bíða nú, heldur Ketil, »vit skulu lúra honum snildirnar av. So krógva teir seg millum grótið.

Teir siggja Klávus koma oman aftur at fjørini. Hann gongur spakuliga framvið, klívur upp á ein stóran stein og hyggur út yvir sjógvn, so niður aftur, rakar við stavinum í tara og øðrum strandvarpi, sum liggur — »Íðan, hatta gera vit eisini, hugsa feðgarnir. — Men nú kemur Klávus at einari skúmfonn og síðgar. Tá vuku eyguni í teimum, tí teir siggja hann fara inn í fennina,